

เค้าโครงจาก"เรื่องจริง"

เมื่อ"คุก" ไม่ใช่จุดพิพากษา สุดท้าย ของชีวิต

"คุก" ไม่ใช่จุดจบของชีวิต
หากแต่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้
การไถ่บาป และ การค้นหาความหมายใหม่
ของการมีชีวิตอยู่ ....

โดย : ประธานบอย

TITLE

หนังสือเรื่อง "เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"
(ซึ่งเป็นนิยายที่เกิดจากเค้าโครงของเรื่องจริง)

DIRECTOR

ประธานบอย

STAFFS

ภาพปก / ภาพประกอบ / กราฟิก / จัดรูปเล่ม

BOSSBOY

ที่ปรึกษา

ข้อคิดจากประสบการณ์ตรงของตนเอง

DETAILS

- Published
- 27 เมษายน 2568
- 180 หน้า ราคา 380 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
ห้ามทำการคัดลอก เลียนแบบ หรือดัดแปลงเนื้อหาส่วนใดส่วนหนึ่ง
ของงานเขียนนี้ รวมถึงการจัดเก็บ ถ่ายทอด สแกน บันทึก ถ่ายภาพ
ไม่ว่าในรูปแบบหรือวิธีการใดๆ ในกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์เท่านั้น

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

คำนำ

ในมุมหนึ่งของเมืองใหญ่ ที่เต็มไปด้วยแสงสี และความวุ่นวาย มีชีวิตเล็กๆ ที่ต้องดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด ชีวิตที่ถูกบีบคั้นด้วยความยากจน ความสิ้นหวัง และทางเลือกที่บางครั้งไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ หนังสือเรื่อง "เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต" เป็นนิยายที่เกิดจากเค้าโครงของเรื่องจริง เรื่องราวของชายหนุ่มที่ชื่อ "เพชร" ผู้ต้องเผชิญหน้ากับเส้นทางที่เต็มไปด้วยเงามืด และผลกระทบจากความผิดพลาดเพียงชั่ววูบ ที่เปลี่ยนแปลงชีวิตของเขาไปตลอดกาล

นิยายเรื่องนี้ไม่ได้เพียงเล่าเรื่องราวของการทำผิด และการรับโทษ หากแต่สำรวจลึกเข้าไปในจิตใจของมนุษย์ ความขัดแย้งระหว่างความดี และความชั่ว ความรู้สึกผิดที่กัดกินใจ และการต่อสู้เพื่อหาทางไถ่บาป ในวันที่ทุกอย่างดูเหมือนจะสายเกินไป ผ่านตัวละครที่มีมิติ และสมจริง เรื่องราวนี้สะท้อนให้เห็นถึงความเปราะบางของมนุษย์เมื่อต้องเผชิญหน้ากับความยากลำบาก และพลังของความหวังที่ยังคงส่องสว่าง แม้ในวันที่มืดมิดที่สุด

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

ผู้เขียน ได้เขียนนิยายเรื่องนี้ด้วยเจตนาที่จะเตือนใจผู้อ่านทุกคน โดยเฉพาะผู้ที่อาจกำลังยืนอยู่บนเส้นบางๆ ระหว่างทางเลือกที่ถูก และ ผิด ว่าการตัดสินใจเพียงครั้งเดียวอาจนำไปสู่ผลลัพธ์ที่เปลี่ยนชีวิตได้อย่างคาดไม่ถึง และ ที่สำคัญยิ่งกว่านั้น ต้องการให้ผู้อ่านเห็นว่า

"คุณ" ไม่ใช่จุดจบของชีวิต หากแต่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของ
การเรียนรู้ การไถ่บาป และ การค้นหาความหมายใหม่
ของการมีชีวิตอยู่....

หวังว่าเมื่อคุณอ่านนิยายเล่มนี้ คุณจะสัมผัสได้ถึงความเจ็บปวด ความหวัง และพลังของการให้อภัย ทั้งจากผู้อื่นและจากตัวคุณเอง

และที่สำคัญ หวังว่าเรื่องราวของเพชร จะเป็นเครื่องเตือนใจว่า แม้ชีวิตจะเต็มไปด้วยความท้าทาย แต่เราทุกคนมีโอกาสที่จะเลือกเดินในเส้นทางที่ถูกต้อง และ สร้างอนาคตที่สดใสกว่าอดีตที่ผ่านมา

ด้วยความเคารพ ในทุกเส้นทางเดินชีวิต

ในนามผู้เขียน : **ประธานบอย**

27 เมษายน 2568

กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

คำแนะนำตัวละคร

เรื่อง เมื่อ "คุณ" ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต

เค้าโครงจากเรื่องจริง

นิยายเรื่องนี้ สำรวจชีวิตของตัวละครที่ต้องเผชิญกับความยากจน ความสิ้นหวัง และผลกระทบจากการตัดสินใจที่ผิดพลาด ตัวละครแต่ละตัวถูกออกแบบให้มีความสมจริง และสะท้อนแง่มุมของมนุษย์

ทั้งความอ่อนแอ ความหวัง และการต่อสู้เพื่อไถ่บาป คำแนะนำตัวละครนี้จัดทำขึ้นเพื่อให้ทุกท่านที่เกี่ยวข้อง เข้าใจ เข้าถึงมิติของตัวละคร ลักษณะเด่น และพัฒนาการในเรื่อง อีกด้วย

ตัวละครหลัก

1. เพชร (ตัวเอก)

- **ข้อมูลพื้นฐาน**:

- อายุ: 27 ปี

- อาชีพ: อดีตนักศึกษา (ตรีอปเรียนปี 3) ปัจจุบันดูแลร้านข้าวแกงของแม่ที่แทบไม่มีลูกค้า

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

- ลักษณะภายนอก: ชายหนุ่มผิวคล้ำจากแดด ผมสั้นหยักศก รูปร่างผอมแต่แข็งแรงจากการทำงานหนัก ดวงตาคูใหญ่ที่เต็มไปด้วยความเหนื่อยล้าและความกังวล

- ที่อยู่อาศัย: บ้านตึกแถวเก่าในย่านชานเมืองกรุงเทพฯ

- ครอบครัว: ลูกชายคนเดียวของแม่ค้าขายข้าวแกงที่เสียชีวิตจากโรคมะเร็งเมื่อสามปีก่อน พ่อเสียชีวิตตั้งแต่เขายังเด็ก

- ****บุคลิกภาพ****:

- เป็นคนซื่อสัตย์และรักครอบครัว แต่ความยากจนและความสิ้นหวังทำให้เขากลายเป็นคนที่ดิ่งและอ่อนไหวต่อการล่อลวง

- มีความรู้สึกผิดฝังลึกในใจจากการที่ไม่สามารถดูแลแม่ได้ดีในช่วงสุดท้ายของชีวิต

- เป็นคนเก็บตัว ไม่ค่อยเปิดเผยความรู้สึก แต่เมื่อถึงจุดแตกหัก เขาจะแสดงความเข้มแข็งที่ซ่อนอยู่ในตัว

- ****ความขัดแย้งภายใน****:

- เพชรต้องต่อสู้ระหว่างความต้องการที่จะหลุดพ้นจากความยากจนด้วยวิธีที่ผิด (การรับงานจากเอก) กับคำสอนของแม่ที่ฝังอยู่ในใจว่าให้เป็นคนดี

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

- เขารู้สึกผิดที่ทรยศต่อคำสอนของแม่ แต่ในขณะเดียวกัน ความสิ้นหวังในชีวิตทำให้เขารู้สึกว่าไม่มีทางเลือก
- ความกลัวว่าสิ่งที่เขาขนส่งในกล่องไม้ อาจเป็นสิ่งผิดกฎหมายร้ายแรง เช่น ยาเสพติดหรืออาวุธ ทำให้เขานอนไม่หลับและเริ่มตั้งคำถามกับตัวเอง

ตัวละครรอง

2. เอก (ตัวกระตุ้นความขัดแย้ง)

- **ข้อมูลพื้นฐาน**:

- อายุ: 30 ปี
- อาชีพ: ทำงานให้ "พี่ใหญ่" ซึ่งเป็นหัวหน้าแก๊งอาชญากรแถวคลองเตย รับหน้าที่เป็นคนกลางในการจัดหาคนและจัดการงาน
- ลักษณะภายนอก: ชายหนุ่มผิวคล้ำ รูปร่างกำยำ ใบหน้าคม ดวงตาเป็นประกายเจ้าเล่ห์ มีรอยสักรูปมังกรบนไฟที่แขนซ้าย
- ที่อยู่อาศัย: ไม่ระบุชัดเจน แต่ใช้ชีวิตอยู่ในย่านคลองเตยและมักพบในร้านกาแฟมอเดิร์นไซค์

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

- ****บุคลิกภาพ**:**

- เป็นคนเจ้าเล่ห์ เก่งในการโน้มน้าวผู้อื่น มีเสน่ห์ในแบบที่อันตราย
- เห็นแก่ตัว มักมองผลประโยชน์ของตัวเองเป็นหลัก และพร้อมที่จะทิ้งคนอื่นหากสถานการณ์ไม่ดี
- มีความมั่นใจในตัวเองสูง แต่ซ่อนความโหดร้ายและความเป็นซาไวต์รอยยิ้ม

- ****บทบาทในเรื่อง**:**

- เขกเป็นตัวกระตุ้นให้เพชรเข้าสู่เส้นทางอาชญากรรม โดยชักชวนให้เพชรรับงานขนของจากท่าเรือ
- เขาจะเริ่มแสดงด้านมืดของตัวเองมากขึ้นในตอนที่ 5 (เพื่อนหรือศัตรู) เมื่อความลับเกี่ยวกับของในกล่องไม้ถูกเปิดเผย และเขาจะกลายเป็นตัวร้ายที่ผลักเพชรให้เผชิญหน้ากับผลของการกระทำ

3. ต้อง (เพื่อนสนิทและตัวแทนของมโนธรรม)

- ****ข้อมูลพื้นฐาน**:**

- อายุ: 28 ปี
- อาชีพ: เด็กปั้มน้ำมันและพ่อค้าขายของชำ

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

- ลักษณะภายนอก: ชายหนุ่มตัวเล็ก ผิวคล้ำจากแดด ผมสั้นเกรียน ดวงตาเต็มไปด้วยความจริงใจ มักสวมเสื้อเชิ้ตสีเขียวที่เป็นนคราบน้ำมัน

- ที่อยู่อาศัย: บ้านเช่าเล็กๆ ในชุมชนเดียวกับเพชร

- ****บุคลิกภาพ**:**

- เป็นคนซื่อสัตย์ ตรงไปตรงมา และมีความห่วงใยต่อเพื่อน

- ไม่ค่อยพูดมาก แต่เมื่อพูด มักจะเป็นคำพูดที่เตือนสติและมีความหมาย

- มีความรับผิดชอบ ทำงานหนักเพื่อเลี้ยงตัวเองและครอบครัว

- ****บทบาทในเรื่อง**:**

- ต้องเป็นตัวแทนของมโนธรรมและความดีในชีวิตของเพชร เขาคอยเตือนเพชรเกี่ยวกับอันตรายของการทำงานกับเอก

- เขาจะเป็นคนที่พยายามช่วยเพชรเมื่อเพชรถูกจับในตอนที่ 7 และจะมีบทบาทสำคัญในตอนท้าย เมื่อเพชรพยายามสร้างชีวิตใหม่หลังจากออกจากคุก

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

4. แม่ของเพชร (ตัวละครในความทรงจำ)

- **ข้อมูลพื้นฐาน**:

- อายุ: เสียชีวิตเมื่ออายุ 52 ปี (เสียชีวิตเมื่อสามปีก่อนหน้าเนื้อเรื่อง)

- อาชีพ: แม่ค้าขายข้าวแกง

- ลักษณะภายนอก: หญิงวัยกลางคน ผิวคล้ำ รูปร่างเล็ก ผอมยาว มัดตึง ดวงตาเต็มไปด้วยความเมตตาและความเหนื่อยล้า

- ที่อยู่อาศัย: ร้านข้าวแกงที่เพชรดูแลอยู่ในปัจจุบัน

- **บุคลิกภาพ**:

- เป็นคนขยัน อดทน และรักครอบครัวมาก

- มีความเชื่อมั่นในความซื่อสัตย์และการทำความดี คอยสอนเพชรให้อยู่ในศีลธรรม

- มีความอบอุ่นและเป็นที่ยึดเหนี่ยวของคนในชุมชน

- **บทบาทในเรื่อง**:

- แม้ว่าแม่ของเพชรจะเสียชีวิตไปแล้ว เธอยังคงเป็นตัวละครที่มีอิทธิพลต่อเพชรผ่านความทรงจำและคำสอน

- ภาพถ่ายของเธอในร้านข้าวแกงกลายเป็นสัญลักษณ์ของความรู้สึกผิดและความหวังของเพชร

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

- เธอจะปรากฏในความฝันและความทรงจำของเพชร เพื่อเตือนสติและผลักดันให้เขาได้บาปในตอนท้าย

5. พิไหญ่ (ตัวละครเงา)

- **ข้อมูลพื้นฐาน**:

- อายุ: ไม่ระบุ (ประมาณ 40-50 ปี)

- อาชีพ: หัวหน้าแก๊งอาชญากรแถวคลองเตย

- ลักษณะภายนอก: ไม่ปรากฏตัวโดยตรงในช่วงแรก แต่ถูกอธิบายผ่านคำพูดของตัวละครอื่นว่าเป็นชายร่างใหญ่ ดวงตาเย็นชา มักสวมสูทสีเข้ม

- ที่อยู่อาศัย: ไม่ระบุชัดเจน

- **บุคลิกภาพ**:

- เป็นคนโหดร้าย ฉลาด และเจ้าเล่ห์

- มีอำนาจและอิทธิพลในวงการใต้ดิน สามารถควบคุมตำรวจบางส่วนได้

- ไม่ไว้วางใจใครง่าย ๆ และพร้อมกำจัดคนที่เบียดเบียนต่อเขา

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

- **บทบาทในเรื่อง**:

- พี่ใหญ่เป็นตัวละครเงาที่อยู่เบื้องหลังการทำงานของเอกและเพชร เขาคือผู้สั่งการภารกิจทั้งหมด

- เขาจะปรากฏตัวในตอนที่ 6 (จุดแตกหัก) และจะมีบทบาทสำคัญในตอนที่ 7 (เงื่อมมือของกฎหมาย) เมื่อเพชรถูกจับ

- เขาจะกลายเป็นตัวแทนของความชั่วร้ายที่เพชรต้องเผชิญหน้าก่อนที่จะไถ่บาป

ตัวละครสมทบอื่นๆ

6. ชายที่โกดัง (ตัวละครสมทบ)

- **ข้อมูลพื้นฐาน**: ชายนิรนามที่รับของจากเพชรและเอกที่โกดังในปทุมธานี อายุประมาณ 40 ปี สวมเสื้อคลุมสีเข้มและหมวกที่บังใบหน้าเกือบมิด

- **บุคลิกภาพ**: เย็นชา พุดน้อย เสียงแหบแห้ง ดูเหมือนคนที่ชินกับงานผิดกฎหมาย

- **บทบาทในเรื่อง**: เป็นตัวแทนของความลึกลับและความอันตรายของงานที่เพชรทำ ปรากฏในตอนที่ 2 และตอนที่ 3 เพื่อรับของจากเพชร

7. นักโทษเก่าในคุก (ตัวละครสมทบ)

- ****ข้อมูลพื้นฐาน****: ชายวัย 60 ปี ที่เพชรจะพบในคุกในตอนที่ 9 (แสงสว่างในความมืด) มีรอยแผลเป็นที่ใบหน้าและร่างกายจากชีวิตที่ผ่านมา
  - ****บุคลิกภาพ****: เป็นคนเงียบขรึมแต่เต็มไปด้วยปัญญา มีอดีตที่เลวร้ายแต่พยายามไต่บาปในบั้นปลายชีวิต
  - ****บทบาทในเรื่อง****: เป็นผู้ให้คำแนะนำและจุดประกายความหวังให้เพชรในช่วงที่เขาสิ้นหวังที่สุดในคุก
-

ตอนที่ 1: บทเริ่มแห่งความผิด

ท้องฟ้าสีเทาที่ยืดยาวเหนือกรุงเทพฯ ในเย็นวันนั้นดู เหมือนจะบอกอะไรบางอย่าง แสงสุดท้ายของพระอาทิตย์ที่กำลัง ลับขอบฟ้าสะท้อนแสงสีส้มจางๆ ลงบนถนนที่เปียกชื้นจากฝนเมื่อ ช่วงบ่าย กลิ่นดินและกลิ่นควันรถผสมกันในอากาศ สร้าง ความรู้สึกอึดอัดให้กับ "เพชร" ชายหนุ่มวัย 27 ปี ที่ยืนอยู่หน้า ตึกแถวเก่าๆ ในย่านชานเมือง

เพชร เป็นที่รู้จักในชุมชนนี้ เขาคือลูกชายคนเดียวของแม่ค้าขาย ข้าวแกงที่เสียชีวิตไปเมื่อสามปีก่อน ทั้งไว้เพียงหนึ่งก้อนโตจากค่า รักษาพยาบาลและร้านอาหารเล็กๆ ที่แทบไม่มีลูกค้า ความฝันใน วัยเด็กของเขาที่อยากเป็นวิศวกรคอมพิวเตอร์ต้องพังทลายเมื่อต้อง งดโรงเรียนในปีสาม เพราะเงินไม่พอและต้องดูแลแม่ที่ป่วยหนัก ชีวิตของเขาตอนนี้เหมือนรถที่น้ำมันหมด—วิ่งต่อไม่ได้ แต่ก็หยุด ไม่ได้เช่นกัน

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

"เพชร! ไปไหนมาเนี่ย ใต้เอกมันรอแกอยู่นะ" เสียงตะโกนจากร้านกาแฟมอเตอร์ไซค์ฝั่งตรงข้ามถนนดังขึ้น เป็น "ต๋อง" เพื่อนสนิทสมัยมัธยมที่ตอนนี้กลายเป็นเด็กบ๊มและพ่อค้าขายของชำไปพร้อมๆ กัน

"อืม รู้แล้ว" เพชรตอบสั้นๆ มือล้วงกระเป๋ากางเกงยีนส์ตัวเก่า เขาเดินข้ามถนนโดยไม่มองรถที่วิ่งผ่าน ความรู้สึกหนักอึ้งในใจทำให้เขาแทบไม่สนใจสิ่งรอบตัว

ในร้านกาแฟมอเตอร์ไซค์ เอก หรือ "เอกลักษณะ" นั่งรออยู่ที่โต๊ะมุมสุดของร้าน เขาไม่ใช่เพื่อนสนิทอย่างต๋อง แต่เป็นคนที่เพชรรู้จักผ่านวงเหล้าในชุมชนเมื่อปีก่อน เอกมีใบหน้าคม ผิวคล้ำ และรอยสักรูปมังกรพ่นไฟที่แขนซ้าย เขามักพูดถึง "งานใหญ่" ที่จะเปลี่ยนชีวิต และทุกครั้ง που ดวงตาของเขาจะเป็นประกายราวกับเห็นเงินกองอยู่ตรงหน้า

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

"เข้าไปหน่อยนะไอ้เพชร" เอกพูดยิ้มๆ พร้อมยกแก้วกาแฟเย็นขึ้น
จิบ "ถูรอมมาเกือบชั่วโมงแล้ว"

"รถติด" เพชรโกหกคำสั้นๆ เขานั่งลงบนเก้าอี้พลาสติกตัวเก่า มอง
เอกด้วยสายตาที่ทั้งสงสัยและระแวง

"เออ ไม่เป็นไร วันนี้ก็มีเรื่องจะคุย" เอกลดเสียงลง มองรอบๆ
เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครได้ยิน "งานนี้ใหญ่ ใหญ่กว่าที่กูเคยบอกแก็"

เพชรขมวดคิ้ว "งานอะไร? ถ้าเป็นของเถื่อน กูไม่เอานะ"

เมื่อหกเดือนก่อน เอกเคยชวนเพชรไปส่งของให้เจ้ามือหายใต้ดิน
ในย่านฝั่งธนฯ งานนั้นจ่ายเงินดี แต่เพชรรู้สึกผิดทุกครั้งที่ต้องหลบ
สายตาตำรวจ เขาสัญญากับตัวเองว่าจะไม่ทำอะไรแบบนี้อีก

"ไม่ใช่ของเถื่อน" เอกยิ้มมุมปาก "งานนี้สะอาด แต่ต้องใจถึง"

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

"สะอาดยังไง?" เพชรถาม ความอยากรู้เริ่มก่อตัวในใจ แม้ว่าจะมีเสียงในหัวเตือนว่าอย่าเชื่อเอามากเกินไป

เอกเลื่อนเก้าอี้เข้าใกล้เพชร แล้วกระซิบ "กูได้งานจากพี่ใหญ่แถวคลองเตย เป็นงานขนของจากท่าเรือ แต่ของที่ว่าคือของมีค่า ต้องเร็ว ต้องเงียบ และที่สำคัญ... ได้ส่วนแบ่งเป็นล้าน"

คำว่า "ล้าน" ทำให้หัวใจของเพชรเต้นแรง เขานึกถึงหนี้ก้อนโตที่แม่ทิ้งไว้ นึกถึงร้านข้าวแกงที่กำลังจะถูกยึด นึกถึงชีวิตที่เหมือนติดอยู่ในหล่มโคลนมานานหลายปี เงินล้านอาจเป็นตัวออกจากนรกที่เขาอยู่

"ของมีค่าอะไร?" เพชรถามด้วยน้ำเสียงที่พยายามควบคุมความตื่นเต้น

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

"อย่าถามเยอะ" เอกตัดบท "แค่รู้ว่าแกต้องขับรถตู้ไปรับของที่ท่าเรือ แล้วส่งต่อให้คนของพี่ใหญ่ แค่นั้น งานง่ายๆ แต่ต้องไวใจกัน"

เพชรนั่งเงียบ เขารู้ว่างานแบบนี้ไม่เคย "ง่าย" อย่างที่เอกพูด ความยากจนและความสิ้นหวังกำลังบีบคั้นเขาเหมือนคีมเหล็ก

"กูต้องทำอะไรบ้าง?" คำถามนั้นหลุดจากปากของเพชรโดยไม่รู้ตัว

เอกยิ้มกว้าง "ดี ไฉ่เพชร กูรู้ว่าแกใจถึง" เขาอธิบายแผนคร่าวๆ เกี่ยวกับการขับรถตู้ไปที่ท่าเรือในคืนวันศุกร์หน้า จะมีคนของพี่ใหญ่รออยู่พร้อม "ของ" ที่ต้องส่งไปโกดังในปทุมธานี งานนี้ต้องทำตอนกลางคืน และต้องไม่มีใครรู้

"ถ้าตำรวจจับได้ล่ะ?" เพชรถาม ความกลัวเริ่มแทรกเข้ามา

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

"ไม่มีทาง" เอกตอบอย่างมั่นใจ "พี่ใหญ่เคลียร์ทุกอย่างแล้ว ตำรวจ
ไม่มีวันรู้"

เพชรพยักหน้า แต่ใจของเขายังไม่สงบ เขานึกถึงหน้าแม่ที่เคยบอก
ว่า "ลูก อย่าทำอะไรที่ผิด แม้ว่ามันจะยากแค่ไหน" แต่คำพูดนั้นดู
เหมือนจะเลือนหายเมื่อเขานึกถึงบิลค่าไฟที่ค้างชำระและ
จดหมายทวงหนี้ที่กองอยู่บนโต๊ะ

คืนนั้น เพชรนอนไม่หลับ เขานอนมองเพดานไม้เก่าๆ ในห้องนอน
แคบๆ ที่เต็มไปด้วยกลิ่นอับ ความคิดเกี่ยวกับงานของเขากวนเวียน
อยู่ในหัว เขารู้ว่ามันผิด รู้ว่ามันเลียด แต่เงินล้านที่เอกพูดถึงเหมือน
แสงสว่างในอุโมงค์ที่มีดมืด

เช้าวันต่อมา เพชรตื่นขึ้นด้วยความรู้สึกหนักอึ้ง เขาเดินไปที่ร้าน
ข้าวแกงที่ตอนนี้แทบไม่มีลูกค้า แม่เคยบอกว่า "ร้านนี่คือชีวิตของ

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

เรา" แต่ตอนนี้มันเหมือนซากของความทรงจำ เขานั่งลงที่โต๊ะตัว
เก่า มองภาพถ่ายของแม่บนผนัง ความรู้สึกผิดเริ่มก่อตัว

"แม่... ถ้าผมทำแค่ครั้งเดียว มันจะผิดมากไหม?" เขาพูดกับ
ตัวเองเบาๆ

วันนั้น เพชรตัดสินใจโทรหาเอก "กุเอาด้วย" เขาพูดด้วยน้ำเสียงสั้น
เล็กน้อย "แต่แค่ครั้งเดียวนะ"

เอกหัวเราะในโทรศัพท์ "ครั้งเดียวก็พอ ไช้เพชร ชีวิตแกจะ
เปลี่ยนไปเลย"

เมื่อวางสาย เพชรรู้สึกเหมือนมีอะไรในตัวเขาขาดสะบั้น เขารู้ว่านี่
คือจุดเริ่มต้นของบางสิ่งที่จะเปลี่ยนชีวิตเขาไปตลอดกาล แต่เขา
ไม่รู้ว่ "คุณ" ที่เขากลับ อาจไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัวที่สุดในเส้นทางที่เขา
กำลังจะก้าวเดิน

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

เพชรใช้เวลาทั้งวันในร้านข้าวแกง พยายามทำความเข้าใจและจัดของในครัวเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจจากความรู้สึกผิด แต่ทุกครั้งที่เขาเงยหน้ามองภาพถ่ายของแม่ เขารู้สึกเหมือนถูกตีที่อก ความทรงจำเกี่ยวกับแม่ผุดขึ้นมา—วันที่เธอยังแข็งแรง ยืนผัดแกงเขียวหวานในครัว กลิ่นเครื่องแกงลอยอบอวลไปทั่วร้าน เธอมักจะพูดว่า "เพชร ชีวิตมันยาก แต่ถ้าเราไม่ยอมแพ้ มันจะมีทางออกเสมอ"

แต่ตอนนี้ ทางออกที่เพชรเห็นมีเพียงทางเดียว—ทางที่เอกชี้ให้เขา

บ่ายวันนั้น ต้องแวะมาที่ร้าน ต้องเป็นคนตรงไปตรงมา เขามักจะพูดอะไรที่เพชรไม่อยากจะยิน แต่ก็เป็นคนเดียวที่เพชรรู้สึกว่ามีใจได้

"แกไปเจอไอ้เอกมาหรือ?" ต้องถาม ขณะที่หยิบขวดน้ำจากตู้เย็นในร้าน

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

"อิม" เพชรตอบสั้นๆ พยายามหลบสายตา

"ระวังตัวหน่อยนะเว้ย" ต้องพูดต่อ "ไอ้เอกมันไม่ใช่คนดี ฉันเห็นมัน
ไปกับพวกอันธพาลแถวคลองเตยบ่อยๆ"

"ฉันรู้" เพชรพูด แต่ในใจของเขาเต็มไปด้วยความขัดแย้ง เขาอยาก
บอกต้องเกี่ยวกับงานที่เอกชวน แต่เขากลัวว่าถ้าพูดออกไป เขาจะ
เสียความกล้าที่เพิ่งรวบรวมมา

ต้องมองเพชรนิ่งๆ ก่อนจะพูด "แกมันหัวดี อย่าปล่อยให้ความจน
มาทำให้แกโง่ง"

คำพูดนั้นเหมือนมีดที่แทงเข้าไปในใจของเพชร เขานิ่งเงียบ มองต
องเดินออกจากร้านไป ความรู้สึกเหมือนถูกตัดสินเริ่มก่อตัวในใจ

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

เมื่อถึงคืนวันพฤหัสบดี วันก่อนที่เพชรจะต้องไปทำงานที่ทำเรือ เขานั่งอยู่ที่โต๊ะในร้านข้าวแกง มือถือจดหมายทวงหนี้จากธนาคารที่เขาได้รับเมื่อเช้า จำนวนเงินที่ต้องจ่ายทำให้เขาหายใจไม่ออก เขานึกถึงคำพูดของเอก—เงินล้าน เงินที่อาจจะช่วยให้เขาลืมตา อ้าปากได้

เขาลุกขึ้น เดินไปที่ตู้เก็บของเก่าในร้าน เปิดกล่องไม้ที่แม่เคยเก็บของสำคัญไว้ข้างในมีสร้อยคอทองคำเส้นเล็กๆ ที่แม่เคยใส่ทุกวัน เพชรหยิบมันขึ้นมา น้ำหนักของสร้อยในมือทำให้เขานึกถึงวันที่แม่มอบมันให้เขา พร้อมกับคำพูดว่า "เก็บไว้ วันหนึ่งมันอาจช่วยลูกได้"

เพชรน้ำตาคลอ เขารู้ว่าถ้าเขาทำงานนี้สำเร็จ เขาอาจจะไม่ต้องขายสร้อยเส้นนี้—มรดกชิ้นสุดท้ายจากแม่

คืนนั้น เขานอนหลับไปด้วยความฝันที่ปนประหวั่นหวง และความกลัว เขาเห็นตัวเองยืนอยู่บนถนนที่มีมิติ มีแสงไฟจาก

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

รถตำรวจสองมาที่เขา เสียงไซเรนดังก้องในหู แต่เมื่อเขาตื่นขึ้น
เหวี่ยงตัว เขารู้ว่านี่อาจเป็นกลางบอเหตุ

เช้าวันศุกร์ เพชรตื่นขึ้นด้วยความรู้สึกที่หนักอึ้งกว่าเดิม เขาเดินไป
ที่ร้านข้าวแกงตามปกติ แต่ใจของเขาไม่ได้อยู่ที่นั่น เขานึกถึงสิ่งที่
กำลังจะเกิดขึ้นในคืนนี้—การขับรถตู้ไปที่ท่าเรือ การรับ "ของ" ที่
เขาไม่รู้ว่าเป็นอะไร และการส่งมันไปยังโกดังที่เขาไม่เคยเห็น

ระหว่างวัน เขาได้รับข้อความจากเอก: "เจอกันสี่ทุ่ม ที่ปั้มน้ำมัน
แถวพระรามสี่ อย่ามาสาย"

เพชรอ่านข้อความนั้นซ้ำๆ หัวใจของเขาเต้นแรง เขารู้ว่านี่คือ
โอกาสสุดท้ายที่จะถอนตัว แต่เมื่อเขามองไปที่ภาพถ่ายของแม่
มองไปที่จุดหมายทวงหนี้ และนึกถึงชีวิตที่ไม่มีทางออก เขาก็รู้ว่า
เขาไม่มีทางเลือก

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

เมื่อถึงเวลาที่ห่ม เพชรยืนอยู่ที่ปั๊มน้ำมันตามที่นัดไว้ รถตู้สี่ขาเก่าที่เอกจัดหามาให้จอดอยู่ข้างๆ เขา เอกเดินมาพร้อมกับชายอีกสองคนที่เพชรไม่เคยเห็น ทั้งสองคนมีท่าทางแข็งกร้าว ใบหน้าไร้อารมณ์

"พร้อมมั๊ย?" เอกถาม ยิ้มมุมปากเหมือนเคย

เพชรพยักหน้า แม้ว่าหัวใจของเขาจะเต้นแรงจนแทบจะระเบิด เขารุดขึ้นไปนั่งที่เบาะคนขับ มือของเขาสั่นเล็กน้อยเมื่อจับพวงมาลัย

"ขับไปตามที่กูบอก" เอกพูด ขณะที่ขึ้นนั่งข้างๆ "อย่าคิดมาก ทุกอย่างจะเรียบร้อย"

รถตู้เคลื่อนตัวออกจากปั๊มน้ำมัน มุ่งหน้าสู่ท่าเรือในความมืดของคืนนั้น เพชรรู้สึกเหมือนกำลังขับรถลงไปในหลุมดำที่ไม่มีวันกลับ และในขณะที่ไฟถนนส่องผ่านกระจกหน้ารถ เขานึกถึงคำพูดของแม่ครั้งสุดท้าย: "ลูก อย่าทำอะไรที่ลูกจะต้องเสียใจไปทั้งชีวิต"

แต่ตอนนี้ มันสายเกินไปแล้ว

.....[จบตอนที่ 1]

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

ตอนที่ 2: เกมมิดที่ทำเรือ

ความมืดของคืนนั้น หนักหน่วงราวกับผ้าห่มที่ทับท้นร่างกายของเพชร รถตู้สีขาวเก่าที่เขาขับเคลื่อนตัวไปบนถนนพระรามสี่ มุ่งหน้าสู่ท่าเรือคลองเตย ไฟถนนที่ส่องผ่านกระจกหน้ารถเป็นเพียงแสงสลัวที่ไม่อาจจัดความรู้สึกกดดันในใจของเขาได้ กลิ่นน้ำมันเครื่องเก่าในรถผสมกับกลิ่นเหงื่อของชายสี่คนที่อยู่ในรถตู้ ยิ่งทำให้เพชรรู้สึกเหมือนกำลังหายใจไม่ออก

เขานั่งอยู่ที่เบาะข้างคนขับ มือถือโทรศัพท์ที่แนบหู พุดด้วยน้ำเสียงที่ต่ำและรวดเร็วกับใครบางคนที่เขาไม่รู้จัก "ใช่ ถึงแล้ว อีกสิบนาที... เรียบร้อย" เขาวางสาย มองเพชรด้วยรอยยิ้มที่ดูเหมือนจะซ่อนอะไรบางอย่าง "ใจเย็นๆ นะไอ้เพชร งานนี้จบง่ายๆ"

เพชรพยักหน้า แต่ไม่ได้ตอบ มือของเขากำพวงมาลัยแน่นจนข้อนิ้วขาว เขานึกถึงคำพูดของต๋องเมื่อวันก่อน: "ระวังตัวหน่อยนะเว้ย"

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

"ไอ้เอกมันไม่ใช่คนดี" คำพูดนั้นวนอยู่ในหัวของเขาพร้อมกับเสียง
ระฆังเตือนภัย

ด้านหลังรถตู้ ชายอีกสองคนที่เอกพาเข้ามาในนาทีสุดท้ายนั่ง
เจียบ คนหนึ่งมีรอยแผลเป็นยาวที่แก้มซ้าย อีกคนตัวใหญ่จนเบาะ
รถตู้เล็กไปถนัดตา ทั้งคู่แทบไม่พูดอะไรตั้งแต่ออกจากปั้มน้ำมัน
เพชรรู้สึกได้ถึงพลังงานบางอย่างจากพวกเขา—ความเย็นชาและ
ความแข็งแกร่งที่ทำให้เขารู้สึกเหมือนเป็นคนแปลกหน้าในรถคันนี้

"เลี้ยวซ้ายตรงนี้" เอกสั่งเมื่อรถเข้าใกล้ประตูทางเข้าท่าเรือ เพชร
ทำตาม ค่อยๆ ขับรถผ่านด่านตรวจที่ดูเจียบผิดปกติ ไม่มีเจ้าหน้าที่
ประจำการ ซึ่งทำให้เพชรทั้งโล่งใจและสงสัยในเวลาเดียวกัน "พี่
ใหญ่เคลียร์หมดแล้ว" เอกพูดเหมือนรู้ว่าเพชรกำลังคิดอะไร "แกไม่
ต้องกังวล"

รถตู้เคลื่อนเข้าไปในบริเวณท่าเรือ พื้นที่กว้างใหญ่เต็มไปด้วยตู้
คอนเทนเนอร์ที่วางเรียงรายราวกับกำแพงเหล็กยักษ์ ไฟ

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

สปอตไลท์จากเสาสูงส่องแสงลงมาเป็นหย่อมๆ สร้างเงามืดที่ดูเหมือนจะเคลื่อนไหวได้ เพชรรู้สึกเหมือนกำลังขับรถเข้าไปในปากของสัตว์ร้าย

"จุดตรงนั้น" เอกชี้ไปที่มุมหนึ่งของลานจอดรถใกล้กับตู้คอนเทนเนอร์สีน้ำเงิน เพชรเหยียบเบรก รถตู้หยุดนิ่ง เสียงเครื่องยนต์ที่ดับลงทำให้ความเงียบของท่าเรือยิ่งชัดเจนขึ้น มีเพียงเสียงคลื่นที่ซัดเข้าฝั่งและเสียงนกทะเลร้องไกลๆ

"รอแป็บ" เอกพูด ก่อนจะลงจากรถพร้อมกับชายสองคนด้านหลัง เพชรนั่งอยู่ในรถเพียงลำพัง มองเงาของทั้งสามคนที่เดินหายเข้าไปในเงามืดระหว่างตู้คอนเทนเนอร์ หัวใจของเขาเต้นแรงจนรู้สึกเจ็บที่หน้าอก เขานึกถึงแม่ นึกถึงร้านข้าวแกง นึกถึงชีวิตที่เขาจะมีถ้างานนี้สำเร็จ แต่ยังคงคิด เขายังรู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ

ผ่านไปสิบนาทีที่เหมือนยาวนานเป็นชั่วโมง เพชรเริ่มรู้สึกกระวนกระวาย เขามองไปรอบๆ ไม่เห็นวีแววของเอกหรือคนอื่นๆ ความ

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

เงียบเริ่มกลายเป็นความกดดันที่หนักหน่วง เขาคิดจะลงจากรถ เพื่อไปดู แต่แล้วเสียงฝีเท้าดังขึ้นจากด้านหลังรถตู้

"ไอ้เพชร เปิดท้ายรถ!" เสียงของเขาดังมา เพชรรีบลงจากรถ วิ่งไป เปิดประตูท้ายรถตู้ ไฟจากโทรศัพท์ของเขาส่องให้เห็นกล่องไม้ ขนาดกลางสามกล่องที่ชายสองคนกำลังยกมา กล่องดูหนักและมีรอยตะปูตอกแน่นหนา

"นี่คือของ?" เพชรถามด้วยน้ำเสียงที่สั่นเล็กน้อย

"อย่าถามเยอะ" เขกตวาดเบาๆ "ช่วยยกขึ้นรถเร็วว่ะ"

เพชรช่วยชายแฝดเป็นยกกล่องหนึ่งขึ้นรถ น้ำหนักของมันทำให้เขาต้องออกแรงจนกล้ามเนื้อที่แขนตึง เขาสังเกตเห็นรอยครูดที่ด้านข้างกล่องและกลิ่นแปลกๆ ที่เหมือนยางไหม้ผสมกับอะไรบางอย่างที่เขาไม่คุ้นเคย

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

เมื่อกล่องทั้งสามถูกยกขึ้นรถ เอกสั่งให้เพชรปิดประตูท้ายและกลับไปที่เขาคนขับ "ขับไปโกดังที่ปทุมธานีตามที่กูบอก อย่าหยุด อย่าชะลอ"

เพชรพยักหน้า แต่ในใจของเขาเต็มไปด้วยคำถาม เขาขับรถตู้ออกจากท่าเรือ ผ่านด่านตรวจที่ยังคงเงียบสนิท มุ่งหน้าสู่ถนนสายหลักที่นำไปสู่ปทุมธานี ความรู้สึกเหมือนมีก้อนหินทับอยู่ที่หน้าอกของเขายังไม่หายไป

ระหว่างทาง เอกนั่งเงียบ มือกดโทรศัพท์อย่างรวดเร็ว ชายสองคนด้านหลังก็ไม่พูดอะไร เพชรพยายามจดจ่อกับถนน แต่ความคิดของเขาวิ่งไปไกล เขานึกถึงข่าวที่เคยเห็นในทีวี—ข่าวเกี่ยวกับการจับกุมขบวนการลักลอบขนของผิดกฎหมาย ข่าวที่ตำรวจยึดตู้คอนเทนเนอร์ที่เต็มไปด้วยสิ่งของที่เขาไม่อยากจะนึกถึง

"เอก..." เพชรพูดขึ้นหลังจากเงียบอยู่นาน "ของในกล่องนี่มันอะไร?"

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

เอกหันมามองเพชร ดวงตาของเขาดูเย็นชาในแสงสลัว "กูบอกแล้ว
อย่าถามเยอะ มันไม่ใช่เรื่องของแก"

"แต่ถ้ากูต้องขับรถแบบนี้ กูมีสิทธิ์รู้!" เพชรยื่นกราน น้ำเสียงของเขา
ดังขึ้นโดยไม่รู้ตัว

"ไอ้เพชร" เอกพูดด้วยน้ำเสียงที่แข็งกร้าว "แกอยากได้เงินหรือ
เปล่า? ถ้าอยาก ก็ขับไปเจียบๆ อย่าทำให้ทุกอย่างพัง"

คำพูดของเอกเหมือนตบหน้าเพชร เขานิ่งเจียบ กลับไปจดจ่อกับ
ถนน แต่ในใจของเขารู้สึกเหมือนกำลังถูกซูดลงไป ในหลุมที่ลึกขึ้น
เรื่อยๆ

เมื่อรถตู้เข้าเขตปทุมธานี เอกเริ่มให้ทิศทางอย่างละเอียด ถนนเริ่ม
แคบลง เปลี่ยนจากถนนคอนกรีตเป็นถนนลูกรังที่เต็มไปด้วยหลุม
บ่อ สองข้างทางเป็นทุ่งนาและโกดังร้างที่ดูเหมือนไม่มีใครเข้ามา

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

นาน เพชรรู้สึกเหมือนกำลังขับรถเข้าไปในสถานที่ที่ไม่มีใครควรจะอยู่

"ตรงนี้แหละ" เอกชี้ไปที่โกดังเก่าที่มีรั้วลวดหนามกั้นอยู่ด้านหน้า ประตูรั้วถูกเปิดออกโดยชายที่ยืนรออยู่ เขาสวมเสื้อคลุมสีเข้มและหมวกที่บังใบหน้าเกือบมิด

เพชรจอดรถตามคำสั่งของเอก ชายจากด้านหลังลงจากรถทันที เริ่มยกกล่องไม้ลงจากรถตู้ ชายที่โกดังเดินเข้ามา ตรวจกล่องด้วยไฟฉายก่อนจะพยักหน้าให้เอก

"เรียบร้อย" ชายคนนั้นพูดด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง "เงินจะเข้าบัญชีพรุ่งนี้"

เอกยิ้มกว้าง "ดี ฝากบอกพี่ใหญ่ด้วยว่าทุกอย่างเป๊ะ"

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

เพชรมองเหตุการณ์ทั้งหมดจากในรถ เขารู้สึกเหมือนเป็นเพียง พันธุ์เฟื่องเล็กๆ ในเครื่องจักรที่เขาไม่เข้าใจ เขาอยากถามเอกว่าทุกอย่างจบแล้วหรือยัง แต่ความกลัวทำให้เขานิ่งเงียบ

เมื่อกล่องทั้งสามถูกย้ายเข้าโกดัง เอกเดินกลับมาที่รถ "กลับกันเถอะ งานนี้จบแล้ว"

เพชรขยับรถตู้ออกจากโกดัง ใจของเขาโล่งขึ้นเล็กน้อย แต่ความรู้สึกผิดยังคงกดทับอยู่ เขานึกถึงสร้อยคอของแม่ที่เขาเกือบต้องขาย นึกถึงหนี้ที่อาจจะหมดไปถ้าเขาทำงานนี้สำเร็จ แต่ยังคงคิด เขายังรู้สึกว่าตัวเองกำลังเสียอะไรที่สำคัญอย่างมาก

ระหว่างทางกลับ เอกดูผู้คนคลายมากขึ้น เขาเปิดเพลงจากโทรศัพท์และเริ่มพูดถึงเงินที่พวกเขาจะได้ "ส่วนของแกนน่าจะประมาณสองแสน ไ้เพชร ไม่เลวสำหรับงานคืนเดียว ใช่มั้ย?"

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

สองแสน คำนั่นทำให้เพชรใจเต็นแรง เขานึกถึงสิ่งที่เขาจะทำได้ ด้วยเงินจำนวนนั้น—จ่ายหนี้บางส่วน ซ่อมร้านข้าวแกง อาจจะมีเริ่มต้นใหม่ แต่ความรู้สึกเหมือนมีเงาดำตามหลังเขายังไม่หายไป

เมื่อรถตู้กลับถึงปั้มน้ำมันที่จุดนัดพบเดิม ชายสองคนด้านหลังลงจากรถโดยไม่พูดอะไร เอกตบไหล่เพชร "ดีมาก ใส้เพชร งานแรกเรียบร้อย ไว้เจอกันใหม่"

"ใหม่?" เพชรถามด้วยความตกใจ "กูบอกแล้วว่าแค่ครั้งเดียว"

เอกหัวเราะ "ใจเย็นๆ ค่อยว่ากัน ไปพักผ่อนก่อน" เขาลงจากรถเดินหายไปในความมืด

เพชรนั่งอยู่ในรถตู้เพียงลำพัง มองเงาของตัวเองในกระจกมองหลัง ใบหน้าที่เขาคุ่นเคียดดูเหมือนเป็นของคนอื่น เขารู้สึกเหมือนได้ข้ามเส้นบางอย่างไปแล้ว—เส้นที่เขาไม่มีวันย้อนกลับได้

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

เมื่อกลับถึงบ้านในคืนนั้น เพชรนอนลงบนเตียงเก่าๆ ในห้องนอนแคบๆ เขานึกถึงกล่องไม้ที่ทำเรือ กลิ่นแปลกๆ และใบหน้าของชายที่โกัดัง ความสงสัยเริ่มก่อตัวในใจ เขาเปิดโทรศัพท์ ค้นข่าวเกี่ยวกับการลักลอบขนของที่ทำเรือคลองเตย ข่าวเก่าๆ เกี่ยวกับยาเสพติดและอาวุธผิดกฎหมาย ทำให้หัวใจของเขาแทบหยุดเต้น

"ไม่... ไม่มีทาง" เขาพูดกับตัวเอง แต่ความกลัวเริ่มกัดกินใจของเขา

เช้าวันต่อมา เพชรตื่นขึ้นด้วยความรู้สึกที่หนักกว่าเดิม เขาเดินไปที่ร้านข้าวแกง มองภาพถ่ายของแม่บนผนัง ความรู้สึกผิดที่เขาเคยรู้สึกเมื่อวานตอนนี้กลายเป็นความกลัวที่รุนแรงขึ้น

ขณะที่เขากำลังกวาดพื้นร้าน โทรศัพท์ของเขาสั่น เป็นข้อความจากเอก: "เงินเข้าแล้ว ตรวจบัญชีดู"

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

เพชรเปิดแอปธนาคารด้วยมือที่สั่น ยอดเงินสองแสนบาทปรากฏอยู่บนหน้าจอ หัวใจของเขาเต้นแรงด้วยความดีใจผสมความกลัว เขานึกถึงหนี้ที่อาจจะหมดไป นึกถึงร้านที่อาจจะกลับมาเหมือนเดิม แต่ในเวลาเดียวกัน เขานึกถึงกล่องไม้ที่เขาไม่รู้ว่ามียอะไรอยู่ข้างใน

วันนั้น เพชรนั่งอยู่ในร้านทั้งวัน มองเงินในบัญชีซ้ำแล้วซ้ำเล่า เขารู้ว่าเงินนี้ไม่สะอาด รู้ว่ามันมาจากสิ่งที่ผิด แต่เขาก็รู้ว่าเขาต้องการมันมากแค่ไหน

เมื่อต้องแวะมาที่ร้านในตอนบ่าย เขามองเพชรด้วยสายตาที่เหมือนจะรู้บางอย่าง "แกดูแปลกๆ นะ เกิดอะไรขึ้น?"

"ไม่มีอะไร" เพชรโกหก มือของเขากำขวดน้ำแน่น

ต้องนั่งเงียบ ก่อนจะพูด "ถ้าแกทำอะไรลงไป อย่าลืมว่ายังมีทางกลับ อย่ารอจนมันสายเกินไป"

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

คำพูดของต๋องเหมือนมีดที่แทงเข้าไปในใจของเพชร เขานั่งมองเพื่อนสนิทเดินออกจากร้าน ความรู้สึกเหมือนกำลังยืนอยู่บนขอบเหวเริ่มชัดเจนขึ้น

คืนนั้น เพชรนอนไม่หลับ เขานึกถึงงานที่ทำเร็ว นึกถึงกล่องไม้ และนึกถึงคำพูดของเอกที่บอกว่า "ไว้เจอกันใหม่" เขารู้ว่างานนี้ไม่ใช่จุดจบ แต่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของบางสิ่งที่จะทำลายเขา

และในความมืดของคืนนั้น เพชรเริ่มรู้สึกว่าความผิดที่เขาเพิ่งก่อ อาจจะเป็นโซ่ที่ล่ามเขาไว้กับสิ่งที่เขาไม่เคยคาดคิด

.....[จบตอนที่ 2]

ตอนที่ 3: รอยแผลในใจ

แสงแดดยามเช้า ส่องลอดผ่านหน้าต่างไม้เก่าของร้านข้าวแกง สร้างลวดลายเงาที่ลึ้นไหวบนพื้นปูนที่เต็มไปด้วยรอยแตก เพชรนั่งอยู่ที่โต๊ะตัวเก่า มือของเขากำแก้วน้ำพลาสติกแน่นจนขอบแก้วเริ่มยับ ดวงตาของเขาจับจ้องไปที่ภาพถ่ายของแม่ที่ติดอยู่บนผนัง— ใบหน้าที่ยิ้มอ่อนโยนแต่เต็มไปด้วยความเหนื่อยล้า ภาพนั้นเคยเป็นสิ่งที่ทำให้เขารู้สึกอบอุ่น แต่ตอนนี้มันเหมือนมีดที่กรีดลงในใจของเขาทุกครั้งที่มีมอง

ผ่านไปเพียงสองวันนับจากคืนที่ทำเรื่อง คินที่เพชรขับรถตู้ไปรับ กล่องไม้ลึกลับและส่งไปยังโกดังร้างในปทุมธานี เงินสองแสนบาทที่โอนเข้าบัญชีของเขาเป็นสิ่งที่ยืนยันว่างานนั้นสำเร็จ แต่แทนที่ความดีใจจะครอบงำ เขากลับรู้สึกเหมือนมีเงาดำตามติดตัวเขา ทุกอย่างก้าว

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

"แม่... ผมทำอะไรลงไป" เพชรพูดกับตัวเองเบาๆ เสียงของเขาสั้น สะท้อนอยู่ในร้านที่เงียบสงัด เขานึกถึงกลิ่นแปลกๆ จากกล่องไม้ รอยครูดที่ด้านข้าง และใบหน้าของชายที่โกัดงที่ดูเหมือนจะซ่อน ความลับอะไรบางอย่าง ความสงสัยเกี่ยวกับสิ่งที่เขาเพิ่งทำเริ่มกัด กินใจของเขาเหมือนหนอนที่ทะเยอื้อไม้

เช้าวันนั้น เพชรตื่นขึ้นด้วยฝันร้าย เขาเห็นตัวเองยืนอยู่ในห้องมืดที่มีกล่องไม้สามกล่องวางอยู่ตรงหน้า เมื่อเขาเปิดกล่อง สิ่งที่อยู่ข้างในไม่ใช่ของมีค่าอย่างที่เขากบอก แต่เป็นภาพของแม่ที่ร้องไห้ ดวงตาของเธอเต็มไปด้วยความผิดหวัง เขาตื่นขึ้นด้วยเหงื่อที่เปียกชุ่ม ใจเต้นแรงราวกับจะระเบิด

เขาลุกจากเตียง เดินไปที่ตู้เก็บของในร้านข้าวแกง หยิบสร้อยคอทองคำเส้นเล็กที่แม่เคยมอบให้ มันเป็นของขวัญชิ้นสุดท้ายที่เชื่อมโยง เขากับความทรงจำของเธอ น้ำหนักของสร้อยในมือทำให้เขานึก ถึงวันที่แม่ป่วยหนัก เธอจับมือเขาแน่นและพูดว่า "เพชร อย่าทำอะไรที่ผิด แม้ว่าชีวิตจะยากแค่ไหน ลูกต้องเป็นคนดี"

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

คำพูดนั้นตอนนั้นก็กลายเป็นสิ่งที่จิตใจของเขา เขารู้สึกเหมือนกำลัง
ทรมานต่อทุกสิ่งทีแม่สอน

ระหว่างวัน เพชรพยายามทำให้ตัวเองยุ่ง เขากวาดร้าน ทำความ
สะอาดครัว และจัดเรียงขวดเครื่องปรุงที่แทบไม่มีใครแตะต้อง แต่
ทุกครั้งที่เขาหยุดพัก ความรู้สึกผิดก็พุ่งเข้ามาเหมือนคลื่นที่ซัดฝั่ง
เขานึกถึงต้อง เพื่อนสนิทที่เตือนเขาเกี่ยวกับเอก เขานึกถึงข่าวใน
โทรทัศน์เกี่ยวกับการลักลอบขนของผิดกฎหมาย และยังคิด เขายัง
กลัวว่าสิ่งที่อยู่ในกล่องไม้ อาจเป็นอะไรที่เลวร้ายกว่าที่เขาคิด

บ่ายวันนั้น ต้องแวะมาที่ร้านเหมือนเคย เขาสวมเสื้อเชิ้ตสีเขียวที่
เปื้อนคราบน้ำมันจากการทำงานที่ปั้มน้ำมัน ใบหน้าของเขาดู
เหนื่อยล้า แต่ดวงต่ายังคงเต็มไปด้วยความจริงใจ

"แกดูไม่ดีเลยนะ 'ไอ้เพชร' ต้องพูด ขณะนั่งลงที่โต๊ะตรงข้าม "เกิด
อะไรขึ้น?"

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

"ไม่มีอะไร" เพชรโกหกตามเคย เขาหลบสายตา หยิบผ้ามาเช็ดโต๊ะ
ที่สะอาดอยู่แล้ว

ต้องนั่งเงียบ มองเพชรด้วยสายตาที่เหมือนจะมองทะลุ "แกไปทำ
อะไรกับไอ้เอกมา ไหม้ย?"

คำถามนั้นทำให้เพชรชะงัก มือของเขาหยุดเช็ดโต๊ะ เขารู้สึก
เหมือนถูกจับได้ แต่เขายังไม่พร้อมที่จะยอมรับ "แกคิดมากไปแล้ว"
เขาตอบด้วยน้ำเสียงที่พยายามให้ดูปกติ

"ฉันรู้จักแกตั้งแต่เด็ก" ต้องพูดต่อ "แกไม่เคยมีสีหน้าแบบนี้มาก่อน
ดูเหมือนคนที่แบกอะไรหนักๆ ไว้"

เพชรนั่งเงียบ เขาอยากบอกต้องทุกอย่าง—เกี่ยวกับท่าเรือ กล่อง
ไม้ และเงินสองแสนในบัญชี แต่ความกลัวว่าต้องจะตัดสินเขาหรือ
ห้ามเขาไม่ให้ทำต่อทำให้เขาปิดปากเงียบ

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

"ถ้าแกทำอะไรผิด ยังไม่สายที่จะหยุด" ต้องพูดด้วยน้ำเสียงที่จริงจัง "แกยังมีโอกาส อย่ารอจนมันสายเกินไป"

คำพูดของต๋องเหมือนสะท้อนคำสอนของแม่ เพชรรู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างในใจของเขากำลังแตกสลาย เขาพยักหน้าเล็กน้อย แต่ไม่ได้พูดอะไร ต๋องถอนหายใจ ก่อนจะลุกขึ้นและเดินออกจากร้าน

เมื่อต๋องจากไป ความเงียบของร้านยิ่งทำให้เพชรรู้สึกโดดเดี่ยว เขานั่งลงที่โต๊ะ มองภาพถ่ายของแม่ น้ำตาคลอในดวงตาของเขา "แม่... ผมขอโทษ" เขาพูดออกมาโดยไม่รู้ตัว

เย็นวันนั้น เพชรตัดสินใจออกจากร้านเพื่อหาอะไรที่ทำให้เขาไม่ต้องคิดมาก เขาเดินไปที่วัดเล็กๆ ที่อยู่ไม่ไกลจากชุมชน วัดนี้เป็นสถานที่ที่แม่เคยพาเขาไปทำบุญทุกวันพระ เขานั่งลงหน้าพระพุทธรูปในโบสถ์ มองแสงเทียนที่สั่นไหวในความมืด ความรู้สึก

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

ผิดที่กดทับใจของเขาดูเหมือนจะหนักขึ้นในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้

"ผมแค่ต้องการเงิน" เขาพูดกับตัวเองในใจ "ผมแค่ต้องการช่วยตัวเอง ผมไม่ได้อยากทำร้ายใคร"

แต่ยิ่งเขาพูด เขายิ่งรู้สึกว่ามันเป็นเพียงข้อแก้ตัว เขานึกถึงกล่องไม้ที่อาจมีสิ่งผิดกฎหมายอยู่ข้างใน นึกถึงครอบครัวที่อาจได้รับผลกระทบจากสิ่งที่เขาขนส่ง และยิ่งคิด เขายิ่งรู้สึกว่าตัวเองกำลังกลายเป็นคนที่เขาไม่เคยอยากเป็น

เมื่อกลับถึงบ้านในคืนนั้น เพชรเปิดโทรศัพท์ ดูยอดเงินในบัญชีอีกครั้ง สองแสนบาท—เงินที่เขาไม่เคยมีมาก่อนในชีวิต เงินที่อาจเปลี่ยนทุกอย่าง แต่ในเวลาเดียวกัน มันก็เป็นเครื่องเตือนใจถึงสิ่งที่เขาทำลงไป

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

เขานอนลงบนเตียงเปล่าๆ ในห้องนอนแคบๆ ความมืดของห้อง เหมือนสะท้อนความมืดในใจของเขา เขานึกถึงวันที่แม่อังยังมีชีวิต วันที่ร้านข้าวแกงเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะของลูกค้า วันที่เขายังมีความฝันและความหวัง

"ถ้าผมทำอีกครั้งเดียว" เขาคิด "แค่ครั้งเดียวเพื่อจ่ายหนี้ให้หมด แล้วผมจะหยุด"

แต่ในส่วนลึกของใจ เขารู้ว่านั่นเป็นคำโกหกที่เขาบอกตัวเอง เพื่อให้รู้สึกดีขึ้น

เช้าวันต่อมา เพชรได้รับข้อความจากเอก: "งานใหม่คืนนี้ เจอกันที่เดิม สี่ทุ่ม"

ข้อความนั้นทำให้หัวใจของเพชรเต้นแรง เขานึกถึงคำพูดของต๋อง นึกถึงคำสอนของแม่ และนึกถึงความกลัวที่เริ่มก่อตัวในใจ แต่เมื่อ

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

เขามองไปที่จุดหมายทางหน้าที่กองอยู่บนโต๊ะ ความสิ้นหวังก็
ผลักดันเขาให้ตอบกลับ: "โอเค"

ระหว่างวัน เพชรพยายามทำให้ตัวเองยุ่งเหมือนเดิม เขาไปที่
ธนาคารเพื่อจ่ายหนี้บางส่วน เงินสองแสนที่เขาได้มาถูกใช้ไปเกือบ
ครึ่งเพื่อเคลียร์ดอกเบี้ยและยอดค้างชำระบางส่วน ความรู้สึกโง่ง
ใจที่ได้จ่ายหนี้ถูกกลบด้วยความรู้สึกผิดที่หนักหน่วงขึ้น

เมื่อถึงเวลา เขาขับรถมอเตอร์ไซค์ไปที่ปั้มน้ำมันที่จุดนัดพบ เอก
ยืนรออยู่กับรถตู้คันเดิม คราวนี้ไม่มีชายอีกสองคนจากครั้งก่อน
เอกดูผ่อนคลายกว่าปกติ แต่สายตาของเขายังคงมีอะไรบางอย่าง
ที่เพชรไม่สามารถอ่านได้

"งานนี้เหมือนเดิม" เอกพูดขณะขึ้นรถ "แต่ครั้งนี้ของเยอะกว่า ต้อง
ระวังหน่อย"

"เยอะกว่า?" เพชรถามด้วยความกังวล "มันคืออะไร เอก? บอกกู
หน่อย"

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

เอกถอนหายใจ "ไอ้เพชร แกจะถามทำไม? แค่อัปยศ รับของ ส่งของ แล้วก็ได้เงินง่ายๆ"

"แต่ถ้าถูกจับล่ะ?" เพชรยื่นกราม "กูมีสิทธิ์รู้ว่ากูกำลังทำอะไร!"

เอกมองเพชรนิ่งๆ ก่อนจะยิ้มมุมปาก "ถ้าแกกลัว ก็ออกไปตอนนี้เลย แต่ถ้าแกออก อย่าหวังว่าจะได้เงินอีก"

คำพูดของเอกเหมือนกำปั้นที่ชกเข้าไปในท้องของเพชร เขานิ่งเงียบ รู้สึกเหมือนถูกบังคับให้เดินต่อในเส้นทางที่เขาไม่อยากไป

คืนนั้น ภารกิจที่ทำเร็วเริ่มต้นด้วยความตึงเครียดที่มากกว่าครั้งแรก กล่องไม่มีจำนวนมากขึ้น—ห่ากล่องแทนที่จะเป็นสาม และกลิ้งแปลกๆ ที่เพชรเคยได้กลิ้งก็รุนแรงขึ้น เขารู้สึกได้ถึงน้ำหนักของสิ่งที่อยู่ในกล่อง มันไม่ใช่แค่ของมีค่า มันเป็นอะไรที่หนักหนากว่านั้น

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

เมื่อภารกิจเสร็จสิ้นและเพชรขั้วรถตู้กลับไปยังปั้มน้ำมัน เขารู้สึกเหมือนตัวเองกำลังจมลงในหล่มที่ลึกขึ้นเรื่อยๆ เอกตบไหล่เขาเหมือนครั้งก่อน "ดีมาก ไอ้เพชร ครั้งนี้แกได้สามแสนแน่"

สามแสน คำนั้นควรจะทำให้เพชรรู้สึกดีใจ แต่กลับกลายเป็นว่ามันทำให้เขารู้สึกหนักอึ้งยิ่งกว่าเดิม

เมื่อกลับถึงบ้าน เพชรนั่งลงที่โต๊ะในร้านข้าวแกง มองภาพถ่ายของแม่ น้ำตาของเขาไหลลงมาโดยไม่รู้ตัว "แม่... ผมขอโทษ" เขาพูดออกมา ความรู้สึกผิดที่เคยเป็นเพียงรอยแผลเล็กๆ ในใจของเขาตอนนี้กลายเป็นบาดแผลลึกที่ไม่มีวันหาย

เขารู้ว่าเขากำลังเดินอยู่ในเส้นทางที่ผิด รู้ว่าเขากำลังทรยศต่อทุกสิ่งที่แม่สอน แต่ความยากจนและความสิ้นหวังทำให้เขารู้สึกเหมือนไม่มีทางเลือก

และในคืนนั้น ขณะที่เขานอนมองเพดานไม้เก่าๆ เขารู้สึกเหมือนได้ยินเสียงของแม่กระซิบในความมืด: "ลูก ยังไม่สายเกินไป กลับมาเถอะ"

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

แต่คำถามที่หนักหน่วงกว่านั้นคือ—เขาจะมีแรงพอที่จะกลับมาได้
หรือไม่?

.....[จบตอนที่ 3]

ข้อภาพ: "เงาของความผิด"

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

ตอนที่ 4: พันธนาการของเงิน

“ ในตอนนี้ เพชรจะเริ่มหลงระเหิงกับเงินที่ได้จากการทำงานผิดกฎหมาย
แต่จะเริ่มเห็นด้านมืดของงาน เมื่อเขาเผชิญหน้ากับความจริง
บางอย่างเกี่ยวกับสิ่งที่เขาขนส่ง
และ ความสัมพันธ์กับเอกจะเริ่มตึงเครียด”

แสงแดดยามเช้าสาดส่องลงบนถนนแคบๆ หน้าตึกแถวเก่าที่เพชรอาศัยอยู่ กลิ่นควันรถและกลิ่นข้าวต้มจากร้านข้างๆ ลอยอบอวลในอากาศ เพชรยืนอยู่หน้าร้านข้าวแกง มือถือโทรศัพท์ที่เพิ่งได้รับข้อความแจ้งเตือนจากธนาคาร ยอดเงินสามแสนบาทที่โอนเข้ามาเมื่อคืนหลังจากงานที่สองที่ทำเร็วทำให้หัวใจของเขาเต้นแรง ไม่ใช่จากความกลัวเหมือนครั้งก่อน แต่เป็นความตื่นเต้นที่เขาไม่เคยรู้สึกมาก่อน

เงินห้าแสนบาท—รวมจากสองงานที่ผ่านมา—เป็นจำนวนที่เขาไม่เคยฝันว่าจะมีในชีวิต เพชรนึกถึงหนี้ก้อนโตที่แม่ทิ้งไว้ นึกถึงร้าน

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

ข่าวแก๊งที่กำลังจะถูกยึด และครั้งแรกในรอบหลายปี เขารู้สึกเหมือนเห็นแสงสว่างที่ปลายอุโมงค์

"วันนี้ต้องไปจ่ายหนี้ให้หมด" เขาพูดกับตัวเอง มองภาพถ่ายของแม่บนผนังร้าน ความรู้สึกผิดที่เคยครอบงำเขาเมื่อสองวันก่อนดูเหมือนจะจางลงเล็กน้อยเมื่อนึกถึงสิ่งที่เขาจะทำได้ด้วยเงินก้อนนี้

เข้าวันนั้น เพชรขี่มอเตอร์ไซด์ไปที่ธนาคาร เขายำหนี่ที่ค้างชำระทั้งหมด รวมถึงดอกเบี้ยที่สะสมมานานหลายปี เจ้าหน้าที่ธนาคารมองเขาด้วยสายตาแปลกใจเมื่อเห็นชายหนุ่มในชุดเสื้อยืดเก่าๆ ถือเงินสดก้อนโตมาชำระหนี้

"ขอบคุณมากครับ" เพชรพูดด้วยรอยยิ้มเล็กๆ เมื่อเจ้าหน้าที่ส่งใบเสร็จให้ ความรู้สึกโล่งใจที่หนี้หมดไปทำให้เขารู้สึกเหมือนยกภูเขาออกจากอก

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

เมื่อกลับถึงร้าน เพชรเริ่มวางแผนที่จะซ่อมแซมร้านข้าวแกง เขาโทรหาช่างที่รู้จักกันในชุมชนเพื่อให้มาดูหลังคาที่รั่วและโต๊ะที่ผุพัง เขายังไปที่ตลาดเพื่อซื้อของสด—ข้าวสาร ผักสด และเครื่องแกง—เพื่อเตรียมเปิดร้านอีกครั้งหลังจากปิดไปนานหลายเดือน

ระหว่างที่เขากำลังจัดของในครัว กลิ่นเครื่องแกงที่ลอยออกมาจากหม้อทำให้เขานึกถึงวันที่แม่ยังมีชีวิต วันที่ร้านเต็มไปด้วยลูกค้าและเสียงหัวเราะ เพชรยิ้มให้ตัวเองในใจ "แม่ ผมทำได้แล้ว" เขาคิด "ผมจะทำให้ร้านกลับมาเหมือนเดิม"

แต่ในขณะที่เขากำลังหลงระเหิงกับความรู้สึกดีๆ นั้น ความทรงจำเกี่ยวกับงานที่ทำเรือก็ผุดขึ้นมาในหัวของเขา—กล่องไม้หากล่องที่หนักกว่าครั้งแรก กลิ่นแปลกๆ ที่รุนแรงขึ้น และคำพูดของเอกที่บอกว่า "ของเยอะกว่า ต้องระวังหน่อย"

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

เพชรพยายามสลัดความคิดนั้นออกจากหัว เขาบอกตัวเองว่า "แค่ครั้งนี้ครั้งสุดท้าย แล้วผมจะหยุด" แต่ในใจลึกๆ เขารู้ว่ามันไม่ใช่เรื่องง่าย

บ่ายวันนั้น ต้องแวะมาที่ร้านเหมือนเช่นเคย เขามองไปรอบๆ ร้านที่เริ่มมีชีวิตชีวาขึ้นด้วยของสดและอุปกรณ์ใหม่ๆ "ร้านดูดีขึ้นเยอะเลยนะ 'ไอ้เพชร' ต้องพูดด้วยรอยยิ้ม แต่สายตาของเขายังคงมีความกังวลซ่อนอยู่

"อืม ฉันท้ายหนี้หมดแล้ว" เพชรตอบ มือยังคงจัดซองในครัว "อีกหน่อยร้านจะกลับมาเปิดได้เหมือนเดิม"

ต้องนั่งเงียบ ก่อนจะถาม "เงินมาจากไหน?"

คำถามนั้นทำให้เพชรชะงัก เขาหลบสายตา หยิบขวดเครื่องปรุงมาถือไว้เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ "ก็... เก็บมาได้" เขาโกหก

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

ต้องมองเพชรด้วยสายตาที่เหมือนจะรู้ความจริง "ระวังตัวหน่อยนะ ถ้าแกไปยุ่งกับอะไรที่มันผิด เงินที่แกได้มามันอาจจะกลายเป็นโซ่ที่ล่ามแกไว้"

คำพูดของต้องทำให้เพชรรู้สึกเหมือนถูกตีที่อก เขานิ่งเงียบ มองเพื่อนสนิทเดินออกจากร้านไป ความรู้สึกผิดที่เขาเพิ่งกดลงไปเริ่มผุดขึ้นมาอีกครั้ง

เย็นวันนั้น เพชรนั่งอยู่ในร้านที่เงียบสงัด เขาเปิดโทรศัพท์ ดูยอดเงินที่เหลือในบัญชีหลังจากจ่ายหนี้และซื้อของ เงินที่เหลือเกือบสองแสนบาททำให้เขารู้สึกมั่นใจในอนาคตมากขึ้น แต่ในขณะเดียวกัน มันก็ทำให้เขารู้สึกเหมือนกำลังถูกดึงเข้าไปในวงจรัที่เขาไม่อาจหลุดพ้น

ขณะที่เขากำลังนั่งคิด เอกโทรเข้ามา เพชรลงเลเล็กน้อยก่อนจะรับสาย

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

"ไอ้เพชร งานนี้แจ่มเลย" เสียงของเอกในโทรศัพท์เต็มไปด้วยความ
ตื่นเต้น "งานใหม่คือนี่ ของเยอะกว่าครั้งที่แล้ว ส่วนแบ่งครั้งนี้ดี
แสนแน่นอน เจอกันที่เดิม สี่ทุ่ม"

สี่แสน คำนั่นทำให้หัวใจของเพชรเต้นแรง เขานึกถึงสิ่งที่เขาจะทำ
ได้ด้วยเงินก้อนนั้น—ซ่อมร้านให้ดีขึ้น ซ้ออุปกรณ์ใหม่ อาจจะ
เริ่มต้นชีวิตใหม่ แต่ในขณะที่เดียวกัน ความกลัวก็เริ่มแทรกเข้ามา

"มันคืออะไร เอก?" เพชรถามด้วยน้ำเสียงที่สั่นเล็กน้อย "ของที่เร
าชน มันคืออะไรกันแน่?"

เอกเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะตอบด้วยน้ำเสียงที่เย็นลง "ไอ้เพชร แก
จะถามทำไม? ทำหน้าที่ของแกไป เงินมันก็อยู่ในมือแกแล้ว อย่า
ทำให้ทุกอย่างพัง"

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

คำพูดของเอกทำให้เพชรรู้สึกเหมือนถูกตบหน้า เขานิ่งเงียบ ก่อน
จะตอบ "กูจะไป"

เมื่อวางสาย เพชรนั่งนิ่ง มองภาพถ่ายของแม่ ความรู้สึกเหมือนมี
อะไรบางอย่างในใจของเขากำลังแตกสลาย เขารู้ว่าเขากำลัง
โกหกตัวเองว่าครั้งนี้จะเป็นครั้งสุดท้าย

คืนนั้น เพชรไปถึงปั๊มน้ำมันตามนัด รถตู้คันเดิมจอดรออยู่ เอกยืน
สูบบุหรี่อยู่ข้างรถ คราวนี้มีชายอีกคนที่เพชรไม่เคยเห็นมาก่อน—
ชายร่างสูง ผิวคล้ำ สวมแว่นกันแดดแม้จะเป็นเวลากลางคืน

"นี่ไอ้ดำ" เอกแนะนำสั้นๆ "มันจะไปกับเราคืนนี้"

เพชรพยักหน้า แต่ความรู้สึกไม่สบายใจเริ่มก่อตัวในใจ ชายที่ชื่อไอ้
ดำมีท่าทางที่ดูแข็งกร้าวและเย็นชา เขานั่งด้านหลังรถตู้ ไม่พูด
อะไรสักคำ

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

เมื่อรถตู้เคลื่อนตัวไปยังท่าเรือคลองเตย ความเงิบในรถยิ่งทำให้เพชรรู้สึกอึดอัด เขกดูตึงเครียดกว่าปกติ มือของเขากดโทรศัพท์ตลอดเวลา รวากับกำลังรอคำสั่งจากใครบางคน

"คืนนี้ต้องเร็ว" เขกพูดเมื่อรถเข้าใกล้ท่าเรือ "ของเยอะ และมัน... อันตรายหน่อย"

"อันตรายยังไง?" เพชรถามทันที หัวใจของเขาเต้นแรง

เขกหันมามองเพชร ดวงตาของเขาเย็นชา "แกไม่ต้องรู้ แค่ขับรถให้ดีก็พอ"

คำตอบนั้นทำให้เพชรรู้สึกเหมือนมีก้อนหินทับอยู่ที่หน้าอก แต่เขาไม่มีทางเลือก เขาขับรถตู้เข้าไปในท่าเรือ ผ่านด่านตรวจจีเสียบสังัดเหมือนเช่นเคย

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

เมื่อถึงจุดนัดพบ กล้องไม้เจ็ดกล้องรออยู่ที่มุมหนึ่งของลานจอดรถราวนี้อีกครั้ง ที่รุนแรงกว่าครั้งก่อนลอยออกมาจากกล้อง—กลิ่นที่เหมือนยางไหม้ผสมกับอะไรบางอย่างที่เพชรเริ่มสงสัยว่าเป็นสารเคมี

"ช่วยยกของ" ใ้ดำพูดเป็นครั้งแรก เสียงของเขาแหบแห้งและเย็นชา เพชรลงจากรถ ช่วยยกกล้องไม้ขึ้นรถตู้ กล้องหนักกว่าที่ผ่านมา และครั้งนี้ เขาสังเกตเห็นรอยเปื้อนสีแดงเข้มที่มุมหนึ่งของกล้อง

"นี่มันอะไร?" เพชรถาม ใจเต้นแรงจนแทบระเบิด

"อย่าถาม" ใ้ดำตวาด "ยกให้เสร็จแล้วกลับไป"

เพชรนั่งเงียบ แต่ความกลัวเริ่มครอบงำ เขานึกถึงข่าวที่เขาเคยค้นในโทรศัพท์—ข่าวเกี่ยวกับการลักลอบขนยาเสพติดและอาวุธ รอยเปื้อนสีแดงนั้นทำให้เขานึกถึงอะไรที่เลวร้ายกว่านั้น

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

เมื่อกล่องทั้งเจ็ดถูกยกขึ้นรถ   เอกสั่งให้เพชรขับไปยังโกดังใน
ปทุมธานีเหมือนเช่นเคย แต่คราวนี้ เส้นทางดูเงียบสงบเกินไป ไม่มี
รถสวนทาง ไม่มีเสียงใดๆ นอกจากเสียงเครื่องยนต์ของรถตู้

ระหว่างทาง   ใจดำเริ่มพูดกับเอกด้วยน้ำเสียงที่ต่ำจนเพชรแทบ
ไม่ได้ยิน "ถ้าพี่ใหญ่รู้ว่าแกแอบเปิดกล่อง แกตายแน่"

คำพูดนั้นทำให้เพชรสะดุ้ง   เขาหันไปมองเอก "แกเปิดกล่อง
หรือ?"

เอกหันมามองเพชรด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความโกรธ "หุบปาก
ไว้เพชร ขับรถไปเงียบๆ"

เพชรนิ่งเงียบ แต่คำพูดของใจดำวนอยู่ในหัวของเขา เอกแอบเปิด
กล่อง และสิ่งที่อยู่ในนั้นต้องร้ายแรงมากจนพี่ใหญ่ไม่ควรรู้

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

เมื่อถึงโกดัง ชายคนเดิมที่สวมเสื้อคลุมสีเข้มรออยู่ เขาตรวจกล่องด้วยไฟฉายเหมือนทุกครั้ง แต่คราวนี้ ใบหน้าของเขาดูตึงเครียดขึ้น เมื่อเห็นรอยเปื้อนสีแดง

"เกิดอะไรขึ้น?" ชายคนนั้นถามด้วยน้ำเสียงที่เย็นชา

"ไม่มีอะไร" เขกตอบอย่างรวดเร็ว "ทุกอย่างเรียบร้อย"

ชายคนนั้นมองเอกนิ่งๆ ก่อนจะพยักหน้า "เงินจะเข้าเหมือนเดิม"

เมื่อกลับถึงบ้านน้ำมัน เอกดูตึงเครียดกว่าปกติ เขาโยนซองบุหรี่ทิ้งแล้วหันมาพูดกับเพชร "แกอย่าพูดอะไรเกี่ยวกับคืนนี้กับใคร เข้าใจมั๊ย?"

"มันคืออะไร เอก?" เพชรยื่นกราน "ภูมิสิทธิ์รู้ ถ้าถูกต้องเสียงขนาดนี้!"

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

เอกเดินเข้ามาใกล้เพชร ดวงตาของเขาเต็มไปด้วยความโกรธ "ถ้าแกอยากตาย ก็ถามต่อไป"

คำขู่ของเอกทำให้เพชรนิ่งเงียบ เขาขึ้นมอเตอร์ไซด์แล้วขับกลับบ้าน ใจเต้นแรงด้วยความกลัวและความโกรธ

เมื่อถึงบ้าน เพชรนั่งลงที่โต๊ะในร้านข้าวแกง มองภาพถ่ายของแม่ ความรู้สึกผิดที่เคยจางลงกลับมาพร้อมกับความกลัวที่หนักหน่วง ยิ่งกว่าเดิม เขารู้ว่าเขากำลังถูกดึงลึกลงไปในวงจรมืดที่อันตราย และเงินที่เขาได้มานั้นไม่ใช่แค่โชที่ล่่ามเขาไว้.....มันกำลังกลายเป็นเชือกที่รัดคอเขา

เช้าวันต่อมา เพชรเปิดโทรศัพท์ ดูยอดเงินสี่แสนบาทที่โอนเข้ามา เงินที่ควรจะทำให้เขารู้สึกดีกลับกลายเป็นเครื่องเตือนใจถึงสิ่งที่เขากำลังทำ เขานึกถึงรอยเปื้อนสีแดง นึกถึงคำขู่ของเอก และนึกถึงคำสอนของแม่

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

"ผมหยุดไม่ได้แล้ว" เขาพูดกับตัวเอง น้ำตาคลอในดวงตา "ผมไปไกลเกินกว่าที่จะกลับมาแล้ว"

แต่ในส่วนลึกของใจ เขารู้ว่าความจริงนั้นน่ากลัวกว่านั้น—เขากำลังถูกพันธนาการด้วยเงิน และมันกำลังนำพาเขาไปสู่จุดจบที่เขาไม่อาจหลีกเลี่ยง

**ติดตามอ่านครบทุกหน้า
ทุกตอน กรุณาอ่านจากฉบับเต็ม**

.....[จบตอนที่ 4]

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

ข้อคิดเตือนใจจากเรื่องราวของเพชร.

....ชีวิตของเราอาจเต็มไปด้วยความผิดพลาด และความมืดมิด แต่
ตราบใดที่เรายังมีลมหายใจ เรายังมีโอกาสที่จะเริ่มต้นใหม่ การ
เลือกเส้นทางที่ถูกต้องอาจยาก แต่ผลลัพธ์ของมันคืออิสรภาพและ
ความสงบในใจ

อย่าปล่อยให้ยาเสพติดหรือความชั่วร้ายใด มาครอบงำ
ชีวิต—จงสู้เพื่อตัวเอง เพื่อคนที่เรารัก และเพื่ออนาคตที่เรา
จะสร้างขึ้นใหม่ ....

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

**คำทิ้งท้ายจากใจ ผู้เขียนฯ

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

เรื่องราวของเพชรเป็นเครื่องเตือนใจอันทรงพลัง ว่า ชีวิต
ไม่ได้จบลงที่ความผิดพลาดหรือความมึนตึ่ม แม้จะเคยหลงผิด ถูก
ตราหน้าว่าเป็นอาชญากร หรือสูญเสียทุกอย่างไปกับเงื้อมมือของยา
เสพติด

แต่ตราบดใดที่ยังมีลมหายใจ ยังมีโอกาสให้เราเลือก
เส้นทางใหม่ได้เสมอ เพชรแสดงให้เห็นว่าอิสรภาพที่แท้จริงไม่
ได้มาจากการหลุดพ้นจากคุกที่เป็นกำแพง แต่มาจากการ
ปลดปล่อยใจตัวเองจากความรู้สึกผิด

"การให้อภัยตัวเอง และ การใช้ชีวิตเพื่อผู้อื่น"

ยาเสพติด และ เส้นทางที่ผิดอาจ ดูเหมือนทางลัดสู่
ความสุขหรือการแก้ปัญหา แต่สิ่งที่มันทิ้งไว้คือความสูญเสียที่ไม่
อาจเยียวยา—ครอบครัวที่แตกสลาย ชุมชนที่เสื่อมโทรม และ
อนาคตที่มึนตึ่ม เรื่องราวนี้ขอฝากข้อคิดถึงทุกคนว่า จงกล้าปฏิเสธ
สิ่งที่อาจทำร้ายเรา และ คนที่เรารัก

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

"เมื่อ 'คุณ' ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"

กล้าที่จะขอความช่วยเหลือเมื่อหลงทาง และ กล้าที่จะ
เริ่มต้นใหม่เมื่อทุกอย่างดูเหมือนจะสายเกินไป

สุดท้ายนี้ ขอให้ทุกคนจดจำว่า ชีวิตคือการเดินทางที่เต็ม
ไปด้วยโอกาส ไม่ว่าจะคุณเคยผิดพลาดมากแค่ไหน คุณก็สามารถ
เป็น "เพชร" ที่ส่องสว่างให้กับตัวเอง และผู้อื่นได้ ขอเพียงคุณเลือก
ที่จะสู้เพื่ออิสรภาพที่แท้จริงของตัวเอง

ด้วยความเคารพทุกเส้นทางเดิน ความหวัง และกำลังใจ

จากใจผู้เขียน.....

ในนามผู้เขียน : **ประธานบอย**

27 เมษายน 2568

กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส

**ติดตามอ่านครบทุกหน้า
ทุกตอน กรุณาอ่านจากฉบับเต็ม**

จากเค้าโครงของเรื่องจริง

ยาเสพติด ปอนพนน สิ่งผิดกฎหมาย
และ ทุกก้าวบนเส้นทางที่ผิด
อาจดูเหมือนทางลัดสู่ความสุขหรือการแก้ปัญหา
แต่สิ่งที่มันทิ้งไว้คือความสูญเสียที่ไม่อาจเยียวยา

—ครอบครัวที่แตกสลาย ชุมชนที่เสื่อมโทรม
และ อนาคตที่มืดมิด

เรื่องราวนี้ขอฝากข้อคิดถึงทุกคนว่า
จงกล้าปฏิเสธ
สิ่งที่อาจทำร้ายเรา และ คนที่เรารัก

จงกล้าที่จะขอความช่วยเหลือ
"เมื่อหลงทาง"
และ กล้าที่จะเริ่มต้นใหม่
เมื่อทุกอย่างดูเหมือนจะสายเกินไป

จากนิยายเก้าโครงสร้างจากเรื่องจริง
"เมื่อคุณ ไม่ใช่จุดพิพากษาสุดท้ายของชีวิต"
โดย ผู้แต่ง : ประธาแมจ

ติดต่อผู้เขียน

E mail : thanapiphatchai@gmail.com